

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **J. D.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Mazůrkem, advokátem se sídlem Konviktská 291/24, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2020, č. j. 11541/20/5200-10422-706807, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 8. 2020, č. j. 16 Af 25/2020-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a její posouzení krajským soudem

[1] Předmětem sporu v projednávané věci je zamítnutí žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání žaloby podle § 3 zákona č. 191/2020 Sb., o některých opatřeních ke zmírnění dopadů epidemie koronaviru SARS CoV-2 na osoby účastnící se soudního řízení, poškozené, oběti trestných činů a právnické osoby a o změně insolvenčního zákona a občanského soudního řádu (dále jen „zákon o koronavirových opatřeních“).

[2] Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého zástupce dne 31. 5. 2020 domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 20. 3. 2020, č. j. 11541/20/5200-10422-706807, kterým

žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil tři dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“).

[3] Dodatečným platebním výměrem ze dne 19. 2. 2019, č. j. 336729/19/2506-50523-501825, správce daně doměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2013 ve výši 595.581 Kč a daňový bonus ve výši -26.808 Kč a sdělil mu výši penále z doměřené daně 124.477 Kč. Dodatečným platebním výměrem ze dne 19. 2. 2019, č. j. 336992/19/2506-50523-501825, správce daně doměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014 ve výši 296.096 Kč a daňový bonus ve výši -26.808 Kč a sdělil mu výši penále z doměřené daně 64.580 Kč. Dodatečným platebním výměrem ze dne 19. 2. 2019, č. j. 337157/19/2506-50523-501825, správce daně doměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2015 ve výši 631.368 Kč, daňový bonus ve výši -29.208 Kč a sdělil mu výši penále z doměřené daně 132.115 Kč.

[4] Společně s žalobou podal žalobce také žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání žaloby podle § 3 zákona o koronavirových opatřeních.

[5] Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným usnesením žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání žaloby zamítl (výrok I.), žalobu pro opožděnost odmítl (výrok II.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.).

[6] Krajský soud zjistil, že žalobou napadené rozhodnutí bylo společnosti KLM Group SE (dále též „KLM“) jakožto tehdejší zástupkyni žalobce pro daňové řízení řádně doručeno do vlastních rukou prostřednictvím její datové schránky v pátek 20. 3. 2020. Dvouměsíční lhůta pro podání žaloby počala plynout v sobotu 21. 3. 2020 a skončila ve středu 20. 5. 2020. Pro zachování lhůty k podání žaloby bylo třeba, aby ji žalobce nejpozději dne 20. 5. 2020 předal soudu nebo jemu zaslal prostřednictvím držitele poštovní licence anebo předal orgánu, který má povinnost ji doručit. To však žalobce neučinil, neboť jeho právní zástupce žalobu soudu prostřednictvím datové schránky zaslal až dne 31. 5. 2020.

[7] Krajský soud zdůraznil, že prominutí zmeškání lhůty podle § 3 odst. 1 zákona o koronavirových opatřeních není automatické. Žadatel musí tvrdit a osvědčit, že mu bylo provedení zmeškaného úkonu „znemožněno nebo podstatně ztíženo“ v důsledku mimořádného opatření. Krajský soud uvedl, že žalobu za žalobce podal jeho současný právní zástupce Mgr. Jaroslav Mazůrek, advokát, na základě plné moci ze dne 18. 2. 2019. Veškerá argumentace obsažená v žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání žaloby se vztahuje výhradně ke společnosti KLM a nemožnosti osobního setkání žalobce s členkou představenstva této společnosti. Žalobce by si však měl uvědomit, že tato společnost žalobu nesepisovala, ani její při podání žaloby nezastupovala a že její jedinou úlohou bylo předat žalobci nebo jeho právnímu zástupci žalobou napadené rozhodnutí společně s informací, kdy bylo společnosti KLM doručeno. Tuto úlohu mohl podle krajského soudu splnit kterýkoli člen vedení společnosti KLM nebo její zaměstnanec mající příslušná oprávnění, aniž by museli být přítomni v kanceláři, tedy klidně z bezpečí domova. Krajský soud připomněl, že žalobou napadené rozhodnutí bylo společnosti KLM doručeno do její datové schránky, tedy elektronicky, přičemž oprávněné osoby se mohly do datové schránky

přihlásit prakticky kdekoli z jakéhokoli zařízení (počítač, tablet, mobilní telefon) a ze stejného zařízení mohly přeposlat doručené rozhodnutí elektronickou poštou žalobci nebo jeho právnímu zástupci.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[9] Stěžovatel se domnívá, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že nejsou důvody pro to, aby vyhověl návrhu na prominutí zmeškání lhůty. Stěžovatel popisuje „ohlušující chaos a zmatek“ panující v té době ve společnosti, který byl umocněn „chaotickým přístupem“ při přijímání mimořádných opatření. S odstupem času sice lze argumentovat, že se hrůzostrašné scénáře produkováné médií o smrtelnosti nákazy nepotvrdily, avšak nelze zapomenout, že v té době tomu tak nebylo a podstatná část populace podléhala obavám o sebe a své zdraví. Toto se promítalo do „radikálních opatření u zaměstnavatelů a ještě radikálnějšího tlaku u samotných zaměstnanců“, jež byli ještě více bezradní a v nejistotě než samotný zaměstnavatel. Tento stav podle stěžovatele vystihuje jediné slovo, a to „pandemonium“, tedy stav, kdy se děje všechno, jen ne normální dění samo.

[10] Dále stěžovatel popisuje situaci ve společnosti KLM a zdravotní stav zodpovědné daňové poradkyně Ing. Lenky Kruntorádové, která měla u KLM kauzu stěžovatele na starosti a jediná znala její detaily a specifika. Daňová poradkyně byla z obavy nákazy koronavirem v maximální možné izolaci, neboť dle lékařské zprávy, kterou stěžovatel doložil krajskému soudu, měla v minulosti závažné potíže s horními dýchacími cestami a dýchacím ústrojím. Za stavu, kdy pracovní prostory KLM neumožňovaly zajištění, aby administrativní pracovnice byly víc než 2 metry od sebe, a za stavu, kdy existoval akutní nedostatek dezinfekce na trhu a téměř až žalostný nebo tragický nedostatek roušek, KLM nařídil dvousměnný provoz pro všechny svůj personál, a to zejména administrativní personál. Za tohoto stavu tak došlo k tomu, že jedna administrativní pracovnice KLM pracující v nouzovém režimu sice vybrala datovou schránku, avšak z důvodu svého střídání byla nahrazena pracovníci na další střídací směnu pracující v nouzovém režimu, s tím, že odcházející pracovnice tuto novou pracovníci neupozornila na přijatou zprávu a nutnost jejího „nalhůtování“ v rámci systému, a to tak, aby Ing. Kruntorádová mohla věc řádně dosledovat. Ing. Kruntorádová tak nemohla podat zprávu žalobci o přijetí meritorního rozhodnutí o odvolání, přičemž žalobce nemohl tím pádem vykomunikovat věc se svým právním zástupcem, aby tento za součinnosti s KLM vypracoval a podal správní žalobu, a to ve lhůtě.

[11] Stěžovatel shledává úvahu krajského soudu o tom, že společnosti KLM nic nebránilo předat věc zástupci stěžovatele, jako mylnou a nedomyšlenou, neboť daňový poradce stěžovatele nemůže dávat zástupci stěžovatele pokyn k podání žaloby, a advokát nesmí podat za klienta žalobu, pokud ji ten výslovně podat nechce. Dále stěžovatel namítá, že i za předpokladu, že by obchodní společnost KLM zpracovala napadené rozhodnutí a

odeslala je stěžovateli, který by rozhodnutí předal svému advokátovi s pokynem podat správní žalobu, není mu zřejmé, jak by advokát mohl žalobu sepsat v době stavu omezeného mimořádnými opatřeními, zejména s ohledem na situaci, kdy Ing. Lenka Kruntorádová byla jediná, kdo disponovala spisovými materiály ve fyzické podobě ve své kanceláři a advokát by k sepsu správní žaloby potřeboval jak spisový materiál, tak osobní asistenci Ing. Lenky Kruntorádové a stěžovatele. Ing. Lenka Kruntorádová však s ohledem na strach o své zdraví do Prahy za advokátem přijet nemohla, stejně jako nemohla digitalizovat spisový materiál v kanceláři, aby jej advokátovi zaslala. Navíc se jednalo o kvantum dokumentů, které by bylo nutné skenovat několik dnů, přičemž za stavu, v jakém se kancelář KLM díky opatřením nacházela, by se jednalo o „sisyfovskou práci“. Dle stěžovatelova názoru není možné probírat věci s daňovým poradcem skrz elektronické prostředky, neboť se jedná o komplikovanou a rozsáhlou agendu. Stěžovatel dále namítá, že účastník řízení neumožňoval z důvodu opatření veřejné moci nahlížení osob do spisu, přičemž advokát by se ani na místo řádně dostavit nemohl, neboť by musel cestovat z Prahy do Brna.

[12] V neposlední řadě stěžovatel odkazuje na důvodovou zprávu k § 3 zákona o koronavirových opatřeních. Pokud je ve věci aplikován tak restriktivní výklad, jak jej učinil krajský soud, pak celý „Lex Covid“ nemá v rozsahu svého § 3 smysl, neboť by zůstal do oblasti správního soudnictví neaplikovatelný. Soud by mohl totiž vždy v rámci správního soudnictví použít argument, že úkonu nic nebránilo a bylo možné využít elektronických prostředků. Pokud krajský soud nebere v potaz i širší souvislosti a konsekvence, jež opatření veřejné moci u obyvatelstva způsobily, a není ochoten přihlížet k jejich důsledkům, nastává situace, kdy v praktické aplikaci je zákon o koronavirových opatřeních pouhým „plácnutím do vody“, které mělo politicky deklaratorní význam. Toto však jistě zákonodárce neměl v úmyslu. Podle stěžovatele má soud zohlednit i skutečnost, že v sousedních zemích došlo k úplnému pozastavení lhůt, a to po dobu trvání nouzového stavu. Není proto možné, aby věc postavil tak, že jen ty nejrigoróznější a nejočividnější případy budou připuštěny, nýbrž musí zohlednit i důsledky a souvislosti, jež opatření způsobily a musí umožnit jejich nápravu. Tím způsobem krajský soud nepostupoval a interpretoval zákon ryze formalisticky a restriktivně.

III. Vyjádření žalovaného

[13] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěrem krajského soudu. Byť si je žalovaný vědom závažnosti společenské situace spojené s koronavirem a nikterak ji nesnižuje, má za to, že žádné „pandemonium“ nevzniklo, neboť nenastalo období bez vlády práva. Mimořádná opatření při epidemii nikterak nebránila obchodní společnosti KLM předat zdraví bezpečným způsobem informaci o doručení napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o triviální úkon snadno proveditelný distančním způsobem. Napadené rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky společnosti KLM téhož dne, kdy bylo žalovaným vydáno, a nebylo tedy doručeno fikcí dle § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů. Osoba mající příslušné oprávnění se mohla do datové schránky přihlásit z kteréhokoliv zařízení, tedy klidně i z bezpečí domova a informaci o doručení napadeného rozhodnutí mohla také rovnou předat bezpečně, tedy elektronicky či telefonicky.

[14] Namítá-li stěžovatel, že není možné probírat věci s daňovým poradcem skrze elektronické prostředky, neboť se jedná o komplikovanou a rozsáhlou agendu, žalovaný konstatuje, že je notorietou, že zbytek společnosti nehledě na komplikovanost probíraných agend začal s ohledem na situaci spojenou s koronavirem komunikovat a jednat výhradně za pomoci elektronických prostředků. Je-li tedy možné, aby probíhala soudní jednání, vědecká sympózia, veškerá (tedy i vysokoškolská) výuka, jednání vlády apod. formou videokonferencí, pak lze jistě vést jednání i s daňovým poradcem či advokátem pomocí elektronických prostředků.

[15] K námitce stěžovatele, že žalovaný neumožňoval z důvodu opatření veřejné moci nahlížení osob do spisu, přičemž advokát by se ani na místo řádně dostavit nemohl, neboť by musel cestovat z Prahy do Brna, žalovaný uvedl, že takové tvrzení není pravdivé. Usnesení vlády a opatření ministerstva nezakazovaly nahlížení osob do spisu při úřední činnosti. Žalovaný v úředních hodinách nahlížení do spisu daňovým subjektům běžně umožňoval, a to v souladu s usnesením vlády České republiky č. 994 ze dne 8. 10. 2020, kterým byl omezen rozsah úředních hodin orgánů veřejné moci a správním orgánům na dva dny v týdnu v rozsahu pěti hodin v daném dni. Kromě tohoto usnesení se na činnost orgánů veřejné moci a správních orgánů vztahovalo i mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 17. 9. 2020, č. j. MZDR 15757/2020-35/MIN/KAN, které však zakazovalo pohyb a pobyt bez ochranných prostředků dýchacích cest ve vnitřních prostorech staveb; nahlížení osob do spisu tak za dodržení uvedených pravidel zakázáno nebylo. Volný pohyb osob na území celé České republiky nebyl usneseními vlády a opatřeními ministerstva zakázán například u cest do zaměstnání a k výkonu podnikatelské nebo jiné obdobné činnosti, cest za účelem vyřízení neodkladných úředních záležitostí a cest zpět do místa bydliště, účastníkovi řízení tak není zřejmé, co by případně advokátovi v cestě z Prahy do Brna překázelo, kdyby byl býval měl vůbec v úmyslu jet.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Kasační stížnost je včasná, podaná osobou oprávněnou, zastoupenou advokátem, a přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Stěžovatel namítá, že krajský soud rozhodl nezákonně o odmítnutí žaloby, neboť nesprávně posoudil jeho žádost o prominutí zmeškání lhůty k odstranění vad žaloby dle zákona o koronavirových opatřeních.

[19] Stěžovateli lze jistě přisvědčit v tom, že účelem tohoto zákona je zmírnění dopadů epidemie koronaviru na účastníky soudního řízení. Zákon o koronavirových opatřeních nicméně přesně stanovuje podmínky, za kterých může soud osobě účastnící se soudního řízení prominout lhůtu k provedení úkonu. Konkrétně v § 3 odst. 1 uvádí, že *zmeškala-li osoba v řízení před soudem jednajícím a rozhodujícím ve správním soudnictví lhůtu k provedení úkonu z vážného omluvitelného důvodu spočívajícího v mimořádném opatření při epidemii, které této osobě znemožňovalo nebo podstatně ztěžovalo úkon učinit, promine soud*

zmeškání této lhůty podle § 40 odst. 5 soudního řádu správního i v případech, ve kterých to zákon jinak vylučuje.“ (podtržení doplněno soudem). V tomto směru se tato mimořádná právní úprava liší od opatření přijatých ve stejné oblasti v okolních státech, v nichž došlo přímo zákonem k úplnému pozastavení plynutí lhůt, a to po dobu trvání nouzového stavu (stěžovatel v této souvislosti odkazuje na Slovensko a Rakousko). Soud tedy musí podmínky stanovené zákonem o koronavirových opatřeních respektovat.

[20] Citované ustanovení představuje výjimečné „prolomení“ obecného pravidla, podle něhož nelze zmeškání lhůty k podání žaloby či doplnění žalobního bodu prominout (viz § 72 odst. 4 s. ř. s., srov. rovněž rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017-31, č. 3733/2018 Sb. NSS). Krajský soud správně konstatoval, že z tohoto ustanovení vyplývá, že prominutí zmeškání lhůty není automatickou reakcí soudů na existenci mimořádného opatření, nýbrž je zapotřebí v každém jednotlivém případě tvrdit a osvědčit, že žadateli bylo mimořádným opatřením provedení zmeškaného úkonu „znemožněno nebo podstatně ztíženo“. Žadatel je tedy povinen tvrdit a osvědčit skutečnosti, které nasvědčují tomu, že omezení plynoucí z mimořádného opatření měly zásadní dopad na jeho možnost provést zmeškaný úkon (viz usnesení NSS ze dne 11. 6. 2020, č. j. 1 As 209/2020-57).

[21] Problémem v projednávané věci byla skutečnost, že se stěžovatel o rozhodnutí žalované dozvěděl až dne 27. 5. 2020 (tj. již po uplynutí dvouměsíční lhůty k podání žaloby dne 20. 5. 2020), kdy jej o něm informovala jeho daňová poradkyně Ing. Lenka Kruntorádová (viz jeho vyjádření v žádosti o prominutí lhůty k podání žaloby). Relevantní pro posouzení projednávané věci jsou tak především okolnosti postoupení informace o rozhodnutí žalovaného stěžovateli, nikoliv hypotetické úvahy stěžovatele o tom, že i kdyby se o rozhodnutí dozvěděl včas, bylo by za daných okolností velice obtížné žalobu zpracovat. Zástupce stěžovatele ostatně také celospolečenskou situací paralyzován nebyl, neboť žalobu obratem zpracoval a dne 31. 5. 2020 podal krajskému soudu.

[22] Nejvyšší správní soud v tomto ohledu souhlasí s posouzením věci krajským soudem. Rozhodnutí žalovaného, které bylo doručeno společnosti KLM jakožto stěžovatelovu zástupci pro daňové řízení elektronicky do datové schránky dne 20. 3. 2020, bylo možno stěžovateli a jeho právnímu zástupci postoupit rovněž s využitím elektronických komunikačních prostředků - tj. způsobem neohrožujícím život a zdraví všech zúčastněných osob. Rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky společnosti KLM, jeho předání stěžovateli či informaci o něm tak nebylo ani vázáno výlučně na přímou komunikaci s jeho daňovou poradkyní. Rozhodnutí mohl stěžovateli postoupit i jiný zaměstnanec společnosti KLM s příslušným oprávněním. Stěžovatel ani neargumentuje v tom směru, že by jeho daňová poradkyně neměla vůbec možnost se s ním spojit prostředky dálkové komunikace (byla toliko v izolaci, nebyla však nemocná či jinak indisponovaná). Případná porada stěžovatele s daňovou poradkyní či s jeho právním zástupcem rovněž mohla proběhnout prostřednictvím v současnosti běžně používaných komunikačních technologií (např. telefonicky, videohovorem, e-mailem).

[23] Stěžovatel se přitom dozvěděl o doručení napadeného rozhodnutí dne 27. 5. 2020, tedy déle než měsíc po zrušení zákazu volného pohybu osob. V souvislosti s koronavirem byl sice mimořádnými opatřeními (viz usnesení vlády České republiky č. 215 ze dne 15. 3.

2020, publikovaném ve sbírce listin pod č. 85/2020, a dále mimořádnými opatřeními Ministerstva zdravotnictví, a to ze dne 23. 3. 2020, č. j. MZDR 12745/2020-1/MIN/KAN, ze dne 30. 3. 2020, č. j. MZDR 15190/2020-4/MIN/KAN, ze dne 15. 4. 2020, č. j. MZDR 16195/2020-1/MIN/KAN, a ze dne 17. 4. 2020, č. j. MZDR 16484/2020-1/MIN/KAN) zakázán volný pohyb osob na území celé České republiky, avšak toliko v období od 16. 3. 2020 do 24. 4. 2020. Jakkoliv Nejvyšší správní soud nijak nezpochybňuje skutečnost, že po určitou dobu mimořádná opatření výrazně omezovala běžný chod věcí, společnost KLM však měla možnost rozhodnutí stěžovateli a jeho právnímu zástupci postoupit též v době, kdy tato opatření již neplatila.

[24] Stěžovatel argumentuje skutečností, že administrativní pracovnice společnosti KLM pracující v nouzovém režimu sice vybrala datovou schránku, avšak z důvodu svého střídání v tzv. „dvousměnném režimu“ byla nahrazena pracovníci na další střídací směnu pracující v nouzovém režimu, s tím, že odcházející pracovnice tuto novou pracovníci neupozornila na přijatou zprávu a nutnost jejího „nalhůtování“ v rámci systému, a to tak, aby příslušná daňová poradkyně mohla věc řádně dosledovat. Toto pochybení však není „vážným omluvitelným důvodem spočívajícím v mimořádném opatření při epidemii“ ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o koronavirových opatřeních, ale běžným administrativním pochybením, které by se mohlo stát i za normálních podmínek.

[25] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud posoudil žádost stěžovatele o prominutí zmeškání lhůty k odstranění vad žaloby zcela v souladu se zákonem o koronavirových opatřeních i s jeho účelem. Jeho rozhodnutí není nepřiměřeně tvrdé, neboť z tvrzení stěžovatele nelze dovodit „vážné omluvitelné důvody“ zmeškání lhůty, a jak bylo uvedeno výše, soud není oprávněn promíjet lhůty s odkazem na mimořádná opatření při koronavirové epidemii automaticky.

[26] Rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby tedy nelze považovat za nezákonné. Stěžovatel podal žalobu opožděně, neboť nebyla dodržena zákonem stanovená dvouměsíční lhůta k jejímu podání, jejíž zmeškání soud neprominul.

V. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2021

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu